

[Indenrigs- og boligministeren.]

Gloerfelt-Tarp sig ind på noget, hun skulle have holdt sig fra, nemlig det, det ærede medlem betegnede som diskussionen mellem undertegnede og „Politiken“ om vinterbyggeriet. Hvad var det, der skete? Der skete det, at „Politiken“ i lørdags indeholdt en spidsartikel, der røbede et fuldkomment ukendskab til de bestræbelser, min forgænger har udfoldet for at få det mest mulige vinterreparationsarbejde iværksat, specielt på de offentlige bygninger. Artiklen manede til, at nu skulle da endelig boligministeriet og myndighederne sørge for, at der blev repareret i vintermånederne.

Det var en ganske overflødig artikel. Hvad gjorde jeg så? Jeg gjorde bladet bekendt med uddrag af det cirkulære, min forgænger udsendte i så henseende. Hvad gjorde derefter „Politiken“? Man skrev i tilslutning til denne lille opsats fra mig, at dette cirkulære om vinterreparationsarbejde havde været forudsætningen for bladets artikel. Jeg må sige, det er et stift stykke, at man tillader sig at skrive den slags ting blot for at skjule, at man ikke kendte til det, man skrev om. Jeg henstiller derfor til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, at det ærede medlem ikke med „Politiken“ taler om, at ting skal gøres, som er sket et år i forvejen.

Forøvrigt kom det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp ligesom det ærede medlem fru Alvida Larsen og andre ind på problemer, som ikke hører hjemme i denne debat. Jeg kan selvfølgelig ikke diskutere alle disse spørgsmål nu, således at jeg foruddiskonterer, hvad jeg agter at foreslå i de lovforslag, vi arbejder med i boligministeriet. Det ligger i sagens natur; det ville ikke være rigtigt af mig.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp talte om en kortere frist end til 1. april 1955, og det ærede medlem hr. Søren Olesen gik endda så vidt, at han mente, vi kunne nøjes med at forlænge lovene til den 1. juli i år. Det sidste er fuldkommen ugørligt, og det ærede medlems opfattelse må bero på manglende kendskab til disse ting og manglende forudsætninger for på saglig måde at drøfte dem. Det ærede medlem hr. Søren Olesen kunne dog tænke sig en frist til 1. oktober i år. Jeg tror, at min forgænger, det ærede medlem hr. Aksel

Møller, og de øvrige ærede ordførere, hr. Lorentzen og hr. Ingvar Dahl, når de skal være ærlige, vil erkende, at det ikke er muligt at komme igennem med disse ting til 1. oktober.

Jeg må stadigvæk henstille, at man tiltræder mine forslag om forlængelse til 1. april 1955, idet jeg gentager, at jeg vil bestræbe mig for og håber på at kunne fremsætte revisionsforslag inden denne samlings slutning, således at man i givet fald sommeren igennem kan arbejde med dem og få revisionen tilendebragt tidligst muligt i den kommende samling.

Aksel Møller: Nu må den højtærede boligminister ikke udstyre mig med større ansvar for forsinkelsen på de 4 måneder, end jeg med rette kan bære. Jeg havde nærmest fornemmelsen af, at jeg nu også skulle bære en væsentlig del af dette ansvar, fordi jeg i sin tid havde vist ministeren den tillid, da han ikke længere var belastet med boligministeriets opgave, at overdrage ham en anden vigtig opgave, som han stadig beskæftiger sig med. Når det blev anført som begrundelse nu af den højtærede boligminister, at samfærdselskommissionen havde taget hans tid, går jeg ud fra, at det ikke var for at lægge nogen del af dette ansvar over på mig. Det er ret vigtigt for mig at blive fritaget for det, for den højtærede boligministers opfattelse af ansvarsfordeling er ofte besynderlig. Jeg erindrer hans holdning, da han sidst var boligminister og vi diskuterede spørgsmålet om materialeregulering. Jeg indtog da det standpunkt, at materialereguleringen burde ophæves for boligbyggeriets vedkommende, og dette fulgte den højtærede minister, men uheldigvis på en sådan måde, at han altid senere hen, når han kom i vanskeligheder på byggepladserne, henviste til, at det var min skyld. Ja, men hvad har vi ministre til, hvis de ikke skal bære ansvaret for de beslutninger, de gennemfører? Jeg håber stadigvæk, at det vil være tradition her i landet, at ministre gør det.

Det er lidt af en misforståelse, hvis den højtærede minister mener, at jeg bebrejder ham, at han har brugt disse 4 måneder til at tænke sig om i og til at overveje problemerne og sætte sig ind i materialet. Det gør jeg ikke, eller rettere det ville jeg i sandhed